

Historie vzniku Asociace

Pokud půjdu do vzdálenější historie, čili toho, co se stalo tři čtvrtě roku dozadu a dále a chci se dostat opravdu ke kořenům, musím zmínit moje přátelství a spolupráci s MVDr. Milanem Dvořákem. Právě ten mě seznámil s dalšími, v té době mě neznámými lidmi, z nichž se postupně stali další blízcí spolupracovníci a jeden z nich i můj, troufám si říci kamarád. Jmenuje se Ivan Krupica, není to veterinář, ale s veterinárním prostředím je svázaný dlouhá léta. Kdysi totiž pracoval na oddělení vnitřní správy VŠV v Brně. Tam jsem mimo jiné strávil i já rok života v nultém ročníku. Ivan Krupica na veterině dávno nepracuje, zato vlastní firmu KI-MET zabývající se výrobou operačních, vyšetřovacích a jiných stolů. Na doporučení Milana Dvořáka jsem před časem Ivana oslovil, slovo dalo slovo a na světě byl operační sál, který přesně odpovídal mým představám. Následovaly další stoly, a když Ivan se svým bratrem Tomášem a dalším svým pracovníkem dokončoval u nás na klinice hospitalizaci, někdo z nich se zeptal, co bude naproti vstupních dveří do nově vzniklé hospitalizace. Jen tak jsem prohodil, že tam plánuji hydroterapii, ale zatím na ní nemám finance a že bych rád, aby se do ní „vešel“ i osmdesátikilový leonberger. Takže to bude chtít něco většího. Něco mezi psí a koňskou vanou. Tento zdánlivě nevýznamný moment se uchytil v hlavě jednoho z přítomných. Ten někdo mi asi za půl roku zavolal, jestli už mám ty prachy. Já nato, že ne a on nato, že to nevádí, že v květnu nastoupí brácha s kolegou a provede stavební úpravy. Protože Ivan je větší a silnější než já, raději jsem neodporoval a utáhnul jsem kohouty tak, abych mohl zaplatit zatím ty stavební práce s tím, že tam může být třeba i nová ambulance. Do roka běhal ve vaně první pes a za další rok jsme měli úspěšně zvládnutých několik pacientů a několik spokojených klientů. Postupně jsme s Ivanem odhalili a odstranili pár „dětských“ chybiček. Při návštěvách na klinice se mě Ivan ptal, odkud jezdí klienti na rehabilitaci a bylo mu divné, proč tak z daleka. Já mu vysvětloval, že těch možností zase tolik není a že je to zatím jinak než v zahraničí na západ od našich hranic, kde se rehabilitaci věnují mnohem intenzivněji a že nepomáhají ani přednášky MVDr. Šrenka a MVDr. Tomka z veterinární kliniky Jaggy, kteří na toto téma hovoří při každé příležitosti.

Ivan Krupica přišel zanedlouho s nápadem na organizaci nějakého menšího semináře, na kterém bychom prezentovali naše zkušenosti s hydroterapií a který by pootevřel oči armádě ortopedů, pro které končí případ vytažením stehů a uzavřením účtu. Protože Ivan je přece jen větší a silnější, a ani mi nedal moc prostoru na rozmyšlenou, poslechl jsem a už jsme v tom posledním tři čtvrtě roce, čili na jaře 2016. Protože jsem si netroufl odborně naplnit celodenní program pro 20 – 25 posluchačů, se kterými jsem včetně našich sestřiček a přednášejících předběžně počítal a měl jsem přislíbenou pouze jednu přednášku od MVDr. Milana Dvořáka na téma: Rehabilitace psů z pohledu ortopeda a neurologa, oslovil jsem MVDr. Helenu Potfajovou. Helena vystudovala rehabilitaci zvířat na veterinární fakultě v Belgii, nějakou dobu pracovala v rehabilitačním centru pro zvířata v Belgii a nyní se zabývá rehabilitací zvířat u nás. Přijela do Vyškova k nám na kliniku, domluvili jsme její prezentaci na semináři a z jejích úst „vypadla“ věta, kterou jsme přijali jako motto semináře: “ Pes dostal špičkové veterinární ošetření, ale nechodí“. V environmentálním centru Vyškovského zoo parku se sešlo třikrát tolik účastníků, než jsme doufali, a Ivan se nestačil divit.

Postupně jsem se dostal k té nejnovější historii, která už souvisí přímo s asociací. Těsně po ukončení semináře jsme seděli s dlouholetými kamarády Renatou a Romanem Kvapilovými, kteří přijeli z Prahy u nás na klinice. Pod dojmem právě skončeného, a troufám si říci úspěšného setkání 70 nadšenců, jsme diskutovali o dalších možnostech. O tom jakou cestou se

dát, koho přibrat do týmu, jak to udělat, aby diskuze na konci celého dne v zoo dostala konkrétní podobu.

Práce, která trvala víc než půl roku a do které se postupně významnou měrou zapojila Bc. Kateřina Plačková a MVDr. Aleš Tomek za spolupráce ostatních zakládajících členů, dostala konkrétní podobu. Ta bude představena na podzimním semináři 19. listopadu 2016 ve Vyškově. Práce na právě založené Asociaci fyzioterapie a rehabilitace zvířat České republiky, která má na Krajském soudě v Brně registrační číslo 22222, postupně ukázala schopnosti a dovednosti zakládajících členů. Romana Kvapila jako vůdčí osobnost, bez jehož mravenčí práce na stanovách, zakládacích listinách, čestných prohlášeních, webových stránkách atd., by Asociace ještě nebyla na světě. Vydatně mu samozřejmě pomáhala jeho žena Renata. Poté se velmi aktivně zapojila Kateřina Plačková, která svými zkušenostmi se zakládáním svojí firmy významně přispěla k urychlení celého procesu. Kromě pražského setkání proběhlo i brněnské, na kterém jsme si domluvili schůzku s MVDr. Alešem Tomkem z Kliniky JAGGY Brno. Naše myšlenky a záměr ho oslovily natolik, že se okamžitě zapojil do práce kolem vzniku Asociace. Navíc byl v přípravném kolektivu rázem kolega uznávaný ve svojí specializaci neurologa daleko za našimi hranicemi a zároveň člověk, jehož odbornost a obrovské zkušenosti úzce souvisí s rehabilitací. Považuje tento další krok léčebného procesu za automatickou a nedílnou součást cesty za uzdravením pacienta.

Dne 19.11.2016 bude poprvé Asociace fyzioterapie a rehabilitace zvířat České republiky představena širší veterinární i neveterinární veřejnosti. Celý její přípravný kolektiv pevně doufá, že několika měsíční práce bude přijata pozitivně.

MVDr. Ivo Hylák